

★ „אני הראשון שאינו מתבייש!“

★ „אפילו המפורסמים מתחבאים!“

★ „זאת לא מחלה מדבקת!“

לו, בתור ישראלי, נוח מאוד בניו-יורק, „חוף מהכל, יש שם הרבה ישראלים יור-דים, והם עושים הכל, שוטפים כלים, מניקים בתי-שימוש, עובדים במסעדות, והם עושים גם את זה הכל.“ אבל בדרך כלל הוא לא מכיר אנשים שמשלמים בשביל זה. רק הפולנים הזקנים, נים, שכבר לא יכולים לחיות על אהבה, צריכים לשלם כסף כדי להשיג את התענוגות שלהם.

כשהוא נמצא בארץ, הוא מפחיד את כולם. לא איכפת לו לגשת למישהו הנראה לו, ולהגיד לו: „אולי אתה רוצה לבוא איתי?“ וכבר מכירים אותו, ויש כאלה שרק הוא ניגש אליהם הם אומרים לו: אל תתקרב אלי. „הם חושבים שזאת איזה מחלה מדבקת, או משהו?“

„עכשיו נסעתי בתור האמרגן של אריק אינשטיין, יחד איתו, לסיבוב ההופעות שלו.“ הוא מספר. אז אריק לא מפחד ממני, לא איכפת לו. אבל פיאמנטה, המוויקאי שלו, לא סמך עלי, וכל פעם שישבנו ב-טקסי הוא שם מזודה בינו לביתי. אפשר לחשוב מה שאני אעשה לו. מה אני, אנסי?“ אני לא מתחיל עם כאלה שהם לא רומים, הוא מסביר מדוע לא צריכים לפחד ממנו. „ואני יכול להכיר רומים מקילומטר רים, לפי הפנים, ולפי התנועות. אז אני

עצמו שלכבודו היתה המסיבה, לא הגיע. „למחרת התברר לי מה קרה לו. ערב לפני כן הוא הלך לשדרה השלישית, לחפש חברים, והוא מצא שני כושים. אחרי ש-קרה מה שקרה ביניהם, הם גנבו לו את השעון ואת הכסף וגם השאירו אותו במצב די קשה. זה מה שאומרים בניו-יורק, ש-אסור ללכת עם שוקולדת, וזאת אומרת עם כושים. הם מסוכנים.“

כן, יש לו הרבה חברים, ויש לו הרבה חוויות, והוא אוהב גם לספר אותן. כי למה רק לגברים רגילים מותר לרוץ לספר לחברה, ולאחד כמוהו אסור? או מה שהוא רוצה לספר לחברה זה למשל על (דייל ידוע). „היינו יודים גם לפני כן“, הוא מספר עליו. „אבל אחרי-כך הוא התארס, וביום-הארועים שלו, אחרי שנגמרה החגיגה, הוא בא אלי ויצאנו ביחד.“

★ ★ ★

„מה אני, אנסי?“

הוא עובר בניו-יורק, כרבי-המלצרים של מלון פיי, שבו מתאכסנים רבים מ-אנשי הצמרת בארצות-הברית והארצות ה-שכנות. שם הוא פגש, למשל, את משה דיין. לא על זה אין לי שום סיפור. וגם את ניכסון. גם עליו אין לי סיפור.

וידויו של הומו

לא מבין מה יש לסתם גברים לפחד ממני.

★ ★ ★

„יש לי קלאסה“

מי שדא פוחד ממנו, זה דווקא הנשים, הן אוהבות להיות איתי, הוא מסביר,

לעומת זה על (אישי-דברה ישראלי ידוע) הוא מוכן לספר סיפורים יפים מאוד, ש-הנייר לא יכול לסבול איתם. „בקיטור, הוא בסדר“, הוא מסכם את הסיפורים הללו, „עם נשים הוא כבר לא יכול מזמן, אבל עם גברים הוא בסדר גמור. ממש בסדר.“

יש לו עוד הרבה סיפורים כאלה: „פעם“, הוא מספר, „(רקדן ישראלי ידוע) שלח לי כרטיס לבוסטון, שאני אבוא לאסיבה לרגל הופעת הבכורה שלו. באתי, היו שם המון אומנים ישראלים, גאולה גיל ויפה ירקוני ואילן ואילנית. היה שמה ועליו, ורק (הרקדן

הוא הגיע במטוס שהביא את הנשיא ה-שור. גולדה מאיר ומשלחת פרלמנטרית הקבילו אותם. יחידות-צבא הצדיעו להם. הוא היה לבוש במיטב הבגדים שלו, בחולצה רקומה מלאת דנטלים, ובמכנסים מתרחבים והגורת-עור עבה, ונעלי-עקב מבריקות, ו-ציפורניים מטופחות בלק שקוף, וכולם הודו שהוא יותר יפה מאלה שהקבילו את פניה. ובאמת, הוא בעצמו מודה בכך: „כולם מכירים אותי, הוא אומר, „אני ידוע, ומסיבה פשוטה מאוד. אני ההומוסקסואל הראשון בארץ שלא מתבייש במה שהוא, ולא מחביא את זה מאחורי אשה וילדים.“ קוראים לו זיק זה פרק, והוא נולד ב-רומניה, למשפחה מכובדת, ועד היום יש לו הורים עשירים, שעסקו עוד ברומניה בייצור חטיה, ואח שהוא מנהל קופת-תגמולים ונשוי לבת של רב, ולכל המשפחה המיוחסת הזאת אין ברירה אלא לסבול את השגעון גות של הכבשה השחורה שלהם.

★ ★ ★

עלילות רקדן, דוגמן

ואישי-חברה

הוא יושב בארצות-הברית, משום שכאן, כפי שהוא טוען, לאדם כמוהו יש קשיים. „כאן“, הוא אומר. „הגברים מתחבאים בארונות. למה הם מתחבאים? למה הם לא יוצאים? מה יש להם להסתיר? אפילו ההומואים המפורסמים, שכולם יודעים עלי-הם, מתחבאים כאן, וכשהם רואים אותי הם בורחים. הם לא רוצים שיודעו. מוכנים לכל, אבל לא בפרהסיא. אני לא רוצה להתבייש. אני יודע שאין לי במה להתבייש. להיפך.“ לכן הוא יושב בניו-יורק, עובד שם, ו-מנהל שם את חיי העליונים. „פעם הלכתי עם (דוגמן ישראלי ידוע),“ הוא מספר: „למסיבה בבית מפואר, אצל אנשים עשירים באופן מיוחד.“

„היינו שם רק גברים, איזה שמונה או נשרה. בהתחלה אכלנו ושתינו, ואחר כך כנסנו כולנו לבית-המירוחץ של הבית, מין אדונה, ומה שעשו לו שם קשה לתאר. אחרי זה שלושה ימים הוא לא יכל לזוז.“

ז'ק דה פרק נהנה ליד בריכת מלון „הילמוי“ מתביישים במומבי, אתפרקים בחטאי